

kelse osv., gaar det vist ikke an at indføre i dette Tilfælde, og de kunne ogsaa godt undværes. Det, hvorom det gælder, er saa vidt muligt at skaffe Sikkerhed mod Eksplosionsfaren. Men det er noget helt andet end, at de skulle opfylde de Betingelser, der ellers gælder for Dampkedler. Det er allerede omtalt, at det synes noget overflødig, at man skal melde, naar man ophører at være Bruger af et Automobil. Men det er jo ogsaa en Biting.

Jeg kommer saa til Bestemmelserne vedrørende Førerne, og jeg finder det rigtigt, at Ansvaret maa paahvile Føreren, hvis der skal være Sikkerhed for Liv og Lemmer. Det kan være godt nok, at man kun maa køre med en Fart af $1\frac{1}{2}$ til 2 Mil, at Veibanen skal være 12 Alen bred, hvilket jo, som vi høre, skal forstaaes fra Grøftkant til Grøftkant. Men den egentlige Sikkerhed for de mødende maa søges i, at den, der kører med Automobil, virkelig er en dygtig Fører; thi en dygtig Fører kan køre bedre paa en smal Vej end en daarlig Fører paa en bred Vej; det turde være klart; det samme gælder jo ogsaa for Ryttere og Kuske, det er i højeste Grad dem, det kommer an paa, derimod meget mindre paa Vejen. Derfor synes jeg ogsaa, at disse Bestemmelser for Førerne bør være strenge og koncise, men det er maaske overflødig at skrive en Paragraf, som § 15, hvor der staar: „Føreren er, før Kørselen begynder, pligtig at overbevise sig om, at alle Apparater, særlig Bremsapparaterne, ere i foreskrevne Tilstand og virke godt.“ Naar der i § 12 staar: „Ejeren (Brugeren) er ansvarlig for, at Automobil er i lovlig Tilstand“, saa synes jeg, at det er overflødig at skrive, at Føreren, inden Kørselen begynder, skal overbevise sig om, at alt dette er i Orden. Kører man ud, og der saa efter 2—3 Timers Forløb sker det Uheld, at Bremsen nægter at virke, og der kommer en Sag ud deraf, saa spørger man altsaa Føreren: Har du i Forvejen overbevist dig om, at den var i Orden? Men hvad Fornøjelse har den, der er bleven kørt over, deraf? Det er ganske rigtigt, at Ansvaret paahviler Føreren, men hvornaar han skal se efter, synes jeg, man kan overlade til ham selv. Denne Paragraf vil ikke medføre nogen virkelig Sikkerhed, men det er jo ogsaa mindre væsentligt, jeg har kun villet gøre opmærksom derpaa. — Saa er der Bestemmelsen i § 16 om Vejbredden, de 12 Alen. Den er efter min Mening ikke en tilstrækkelig Sikkerhed; men vil man

endelig have en Bestemmelse, skal jeg ikke sætte mig derimod. Dog vil jeg gøre opmærksom paa den Sætning, som er føjet til denne Bestemmelse, og hvori det hedder: „For saa vidt en Del af Kørebane er belagt med Skinnespor, medregnes denne Del ikke til at udgøre den nævnte Vejbredde“. Den forekommer mig, ligesom det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds, ret mærkværdig. Det kan være rigtigt, for saa vidt Sporene ikke ligge i samme Niveau som den øvrige Kørebane, hvis der f. Eks. er sat Kantsten, som der er ved Ridestier og lignende, og Sporene ligge paa denne Del af Vejen, saa at man ikke kan vige til Side paa dem. Men jeg finder det ganske urimeligt at give indskrænkende Bestemmelser, hvis der f. Eks. her i København eller ud ad Strandvejen lægges en Sporvej i Vejens Niveau, saa at alle og enhver, baade gaaende og kørende, let kunne vige til Side. Det vilde være urimeligt, at Automobileerne da ikke skulde have Lov til at køre der. Det vil jo sige, at naar man har en meget befærdet Vej, der har den tilstrækkelige Bredde, saa at Automobileerne ogsaa maa færdes der, og Ministeriet saa giver et Selskab Koncession paa Anlæg af en Sporvej der, vil det faktisk betyde det samme som at forbyde Automobilkørsel paa Vejen, og det synes jeg, er for streng en Bestemmelse. Jeg ser heller ikke, hvad det skulde nytte til.

Saa er der § 17, Bestemmelserne om Kørehastigheden. Jeg kan slet ikke forstaa, hvorfor man vil gaa saa langt ned med Kørehastigheden som til $1\frac{1}{2}$ Mil. I de Love og Anordninger, der findes i Udlandet, er man oppe paa langt større Kørehastighed. Det er ogsaa nævnt, at Københavns Kommunalbestyrelse har anbefalet at sætte den op for Københavns Vedkommende, og det var jo ogsaa en Nødvendighed; thi en Droske i København skal som mindste Fart køre $1\frac{1}{2}$ Mil, og gør den ikke det, behøve de Herrer ikke at betale Drosken. Kommer en Droske altsaa kørende med mindste Fart, og et Automobil kommer kørende med højeste Fart, og Automobil kommer bag ved Drosken, kan det aldrig komme uden om Drosken; thi Drosken kører med sin mindste Fart $1\frac{1}{2}$ Mil, og Automobil kører med sin højeste Fart $1\frac{1}{2}$ Mil. Der er kun en eneste Mulighed for Automobil til at komme forbi, nemlig at raabe til Drosken om at holde stille, for at Automobil kan komme forbi. Jeg tror, at en saadan